

складний і трудомісткий процес, що вимагає уваги та часу як політичних діячів, так і простих жителів.

Список використаних джерел

1. Е. Мальцев «Держава: від Левіафана до «невидимки» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://open.kmbs.ua/ua/articles/op-manage/20009/derzhava-vid-leviafana-do-nevidimki>
2. Оборотов Ю. Современное государство: от образа к реалиям / Ю. Оборотов // Юридичний вісник. – 2014. – № 6. – С. 6-13.
3. Дзевелюк М. В. Еволюція функцій сучасної держави / М. В. Дзевелюк // Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку держави та права в умовах євроінтеграції : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (20 травня 2016 р., м. Одеса) : у 2 т. Т. 1 / відп. ред. М. В. Афанасьєва. – Одеса : Юридична література, 2016. – С. 107-109.

Ключові слова: сучасна держава, суспільство, міжнародне співтовариство, традиційні ознаки, громадяни.

Науковий керівник: к.ю.н., асистент Дзевелюк М.В.

Чернохатній Дмитро Анатолійович

аспірант третього року навчання економіко-правового факультету
Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова

ФУНКЦІЇ ЛОБІЮВАННЯ У ДЕМОКРАТИЧНІЙ ДЕРЖАВІ

У теорії держави та права до демократичних держав відносять такі форми держав, в основі яких лежить визнання народу як джерела влади та втіленні народної влади шляхом рівноправної участі громадян в управлінні державою на всіх рівнях, здійсненні громадянським суспільством контролю за діяльністю держави та її органі [1, с. 273].

На жаль, здебільшого участь громадян в управлінні державними справами зводиться до виключного голосування на виборах, без відсутності реального впливу на поточний стан справ у певній державі. Парадокс полягає в тому, що влада, яка мала б вирішувати поточні проблеми держави здебільшого націлена на першочергове гарантування власного переобрання на наступний строк, а не реальне вирішення насущних проблем та подолання реальних труднощів у житті держави. Більше того, спроби спрямовані на зміну даної ситуації натикаються на бюрократичні терні, спротив системи управління та викривлення інформації, яка надходить до суб'єктів, які приймають владні рішення.

На думку автора, ефективним інструментом подолання вказаних явищ може стати лобіювання як процес цілеспрямованого впливу на

суспільну політику шляхом взаємодії з законодавчими та виконавчими органами державної влади та місцевого самоврядування з метою представництва інтересів окремих осіб, їх певних груп, з використанням правових методів і форм впливу.

На користь вказаного свідчать функції лобіювання, які притаманні останньому в демократичних державах.

Перш за все лобіювання здійснює важливу функцію посередництва між громадськістю та органами держави (місцевої влади), інформуючи останні про інтереси окремих груп громадян, реального стану справ в тих чи інших сферах суспільного життя. Так, в процесі прийняття владних рішень та подальшого втілення їх в життя суб'єкти, які прийняли такі рішення, звертаються за консультаціями до професійних спеціалістів і експертів. Водночас, на відміну від знань вказаних груп знання власне громадян, пропущені крізь їх інтерес і репрезентовані через лобіювання, виявляються більш істотними, зокрема з позиції легітимності таких рішень. Саме остання обставина має найбільшу вагу, оскільки доводить, що лобіювання в демократичних державах не є «вулицею з одностороннім рухом». Лобісти, досягаючи переваг для себе, одночасно забезпечують сприятливі умови сприйняття суспільством та його конкретними групами, прийнятих владних рішень. Таким чином, інститут лобіювання також є засобом комунікації різних груп населення та державних (місцевих) органів влади [2, с. 15-16].

Під час здійсненні комунікації та посередництва відбувається обмін інформацією між учасниками процесу лобіювання. Так, органи влади можуть отримати інформацію щодо власних рішень та актів безпосередньо від учасників тих правовідносин, які покликані врегулювати вказані акти чи дії. Водночас, лобісти та зацікавлені особи отримують інформацію про майбутній владний вплив на певну сферу життя та правовідносини в ній [3, с. 23-25].

В свою чергу, обмінюючись інформацією об'єкти та суб'єкти лобіювання здатні здійснити короткострокові або довгострокові прогнози стану речей у певних сферах суспільного життя та, відповідно, вжити заходів щоб використати їх собі на благо, або мінімізувати їх негативний вплив. У вказаному проявляється прогностична функція лобіювання у демократичних країнах.

Лобіювання у демократичних державах також надає громадськості спостерігати за процесом розробки різного роду законодавчих актів та інших владних рішень, в тому числі з метою врахування інтересів різних груп у майбутніх владних актах. Вказаною функцією лобіювання втілює систему «стримувань та противаг» та принцип розподілу влади в цілому [4, с. 25-26].

За допомогою функції організаційного забезпечення плюралізму суспільних інтересів лобіювання здатне створити можливості для забезпечення інтересів груп меншості у демократичних державах. Таким чином, лобіювання надає можливість меншості впливати на

прийняття владних рішень та законодавчих актів з метою врахування владними суб'єктами інтересів таких груп [5, с. 553].

Отже, лобіювання в демократичних державах здійснює значну кількість функцій, серед яких основними є: посередницька, комунікативна, інформаційна, прогностична, контрольна та функція організаційного забезпечення плюралізму суспільних інтересів.

Вважаємо за необхідне, подальше вивчення та аналіз функцій лобіювання в демократичних державах, в тому числі й в Україні.

Список використаних джерел

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підручник / О.Ф. Скакун. – Харків : Консум, 2001. – 656 с.
2. Нестерович В.Ф. Конституційно-правові аспекти лобіювання у правотворчому процесі України : автореф. дис... канд. юрид. наук: спец. 12.00.02 «конституційне право; муніципальне право» / В. Ф. Нестерович. – Київ : Київ. нац. ун-т внутр. справ, 2008. – 20 с.
3. Дягілев О. В. Конституційно-правовий інститут лобізму: вітчизняний та зарубіжний досвід : монографія / О.В. Дягілев. – Харків : Майдан, 2011. – 251 с.
4. Одінцова О.О. Правове регулювання лобізму в сучасній Україні (загальнотеретичне дослідження) : монографія / О.О. Одінцова; Донец. нац. ун-т економіки і торгівлі ім. М. Туган-Барановського. – Донецьк, 2011. – 150 с.
5. Богиня Т.Ю. Інститут лобізму: сутність, методи та функції / Т.Ю. Богиня // Держава і право. Юридичні і політичні науки. – Київ: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2013. – Вип. 60. – С. 546-553.

Ключові слова: лобіювання, інститут лобіювання, лобізм, демократичні держави, функції.

Науковий керівник: д.ф.н, к.ю.н, професор Плавич В. П.

Чирка Тетяна Віталіївна

студентка 1-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

БОРГОВА ФУНКЦІЯ ДЕРЖАВИ

Ринок, гроші, влада – найважливіший інструмент державної політики. Ще з давньої історії борги відігравали визначальну роль у розвитку та існуванні держави. Тему державного боргу досліджували багато вчених: Д. Рікардо, А. Сміт, М. Браунриг, С. Вайнтрауб, Х. Джонсон, О. Ек стайн, Дж. Кейнс, А. Лаффер, А. Лернер, Р. Масгрейв, М. Фрідман та інші. Це явище багатоаспектне і полі-